

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 1 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt XVIII C 4635/13 oddalił powództwo (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. skierowane przeciwko A. J. o zapłatę kwoty 6.751,95 zł.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła strona powodowa, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości i zarzucając mu naruszenie prawa procesowego w postaci przepisu art. 233 k.p.c. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych. Ponadto apelujący wniósł o przeprowadzenie dowodów w postaci dokumentów wymienionych szczegółowo w treści apelacji.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Już na wstępie za chybiony należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania w postaci art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej analizy materiału dowodowego i w konsekwencji uznanie, że przedstawiony przez powoda materiał dowodowy nie może stanowić podstawy wydania orzeczenia uwzględniającego powództwo.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań przypomnieć jeszcze należy, iż w myśl powołanego wyżej przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych

praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Sąd Rejonowy w szczególności, wbrew stanowisku apelującego, słusznie stwierdził, iż roszczenie powoda w niniejszej sprawie nie zostało udowodnione co do wysokości. Zauważyć należy, iż na potwierdzenie wysokości dochodzonej kwoty skarżący przedstawił jedynie kserokopię umowy pożyczki wraz z kserokopią umowy przelewu wierzytelności obejmującej między innymi roszczenie (...) Banku S.A. we W. przysługujące temuż Bankowi na podstawie przedmiotowej umowy przeciwko pozwanej A. J.. Poza powyższymi dowodami do pozwu nie zostały załączone jakiegokolwiek inne dokumenty wskazujące na istnienie, wymagalność oraz wysokość dochodzonego roszczenia. Strona powodowa nie przedstawiła w szczególności bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez swojego poprzednika prawnego przeciwko pozwanej, jak również powód nie wskazał, czy przeciwko A. J. toczyło się postępowanie egzekucyjne na podstawie powyższego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, a także czy w postępowaniu tym została wyegzekwowana jakakolwiek należność. Ponadto należy zauważyć, iż powód w żaden sposób nie uzasadnił sposobu obliczenia dochodzonej kwoty, jak również nie załączył wyciągu z rachunku bankowego utworzonego do obsługi przedmiotowej umowy pożyczki celem wykazania, czy i ewentualnie w jakich kwotach pozwana zdołała spłacić ciężące na niej zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki zawartej z (...) Bankiem S.A. we W.. Jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, oceniając zasadność roszczenia powoda nie można się opierać wyłącznie na samej kwocie wskazanej w umowie pożyczki. Umowa ta nie opiewa bowiem na należności uboczne, które również zostały naliczone przez twierdzący o istnieniu wierzytelności bank. W okolicznościach niniejszej sprawy jest to niemożliwe także z tego względu, iż powód przyznał wpłaty – choćby w toku postępowania egzekucyjnego. Poza jednak własnym stwierdzeniem, iż zostały one uwzględnione w kwocie dochodzonego roszczenia, nie przedstawił żadnego dowodu na tę okoliczność, a tym bardziej nie przedstawił dokumentu pozwalającego na weryfikację, czy owo uwzględnienie nastąpiło w sposób prawidłowy.

Wobec powyższego, a w szczególności uwzględniając fakt, iż pozwana stanowczo zakwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, nie można było przyjąć, aby owa wysokość była bezsporna. To zaś skutkowało musiło uznaniem, iż powód nie udowodnił wysokości swojego roszczenia, co, jak prawidłowo stwierdził, Sąd Rejonowy, prowadzić musiało do oddalenia powództwa w całości.

Na podstawie art. 381 k.p.c. Sąd pominął nowe dowody złożone w toku postępowania apelacyjnego, uznając, iż powód nie wykazał skutecznie, aby ich powołanie na wcześniejszym etapie sprawy nie było możliwe.

Z tych wszystkich względów, a także uwzględniając fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.